

ministeren. Det er en gammel Sag, idet Andrageren gjentagne Gange har henvendt sig til Folkethinget med lignende Bepværing. I en tidligere Samling har man efter Indstilling fra et Flertal i Andragendeudvalget besluttet at henvise Andragendet til Ministerens Undersøgelse, og dette har ført til, at der dengang blev tilstillet Udvalget Udskrift af nogle Forhøret, som i sin Tid have været optagne med Hensyn til Andragerens Forhold under en Eksekutionsforretning hos ham. Senere har Andrageren henvendt sig til Ministeren, og Ministeren har da ladet indhente en Erklæring fra Herredsfoged Grichsen i Lyngtjør. Sagen er, at Andrageren paa Grund af sin Optræden tidligere er erklæret for umyndig som sindsfyg, og dette Umyndighedsdekret ønskes han hævet, da han mener nu igjen at være ved sin fulde Forstand. Saaledes som det fremgaar af Udvalgsbetænkningen ifjor, har han meddelst to Lægeerklæringer til Støtte for sin Paastand. Jeg skal tillade mig ganske kortelig at gjøre opmærksom paa Indholdet af disse, da de ikke tidligere have været behandlede her i Thinget. Den ene Erklæring er fra Kommunelege Wiinstedt og gaar ud paa, at denne, som ikke tidligere har kjendt Manden, har ved gjentagne Samtaler søgt at komme til Klarhed om hans Aandstilstand og er kommen til det Resultat, at han nu anser ham for istand til at raade over sine Giendele paa tilbørlig Maade og ikke længer at behøve at staa under Formyndet. Den er afgiven den 23de December 1878. Endvidere foreligger en Erklæring fra praktiserende Læge Johan Krag, afgiven den 12te Februar 1879, hvori han gjør gjældende, at han har kjendt Andrageren i 7 Aar, nemlig siden Foraaret 1872, og i den Tid ofte ført Samtale med ham haade om politiske, religiøse og sociale Emner, uden at han under disse Samtaler har kunnet opdage Noget, der kunde antyde mindste Tegns paa Sindsfyge. Ivertimod har Bager Hærtel udtalt sig paa en saadan Maade, at det vidner om, at han tænker skarpt og bestemt, og Lægen har aldrig mærket hos ham nogen Tilboielighed til Overspændthed. Ivertimod, han udtaler sig om enhver Sag med en vis Udruelighed og Maadeholdenhed, saa at efter denne Læges Overbevisning maa han være ved sin Fornuftis fulde Brug og altsaa selv kunne bestyre sine Giendele. Nu har Bager Hærtel gjentaget sit Andragende iaar; om det end ikke er synderligt klart, synes det dog at gaa ud paa det Samme som tidligere. Da han nemlig føler Trykket af at være i den umyndige Tilstand, og det ogsaa er forekommet Udvalget, at, naar det ikke var Andet, han forlangte, og der ikke var Andet, der kunde gøres for ham end dette, vilde der dog være Grund til at undersøge Sagen nærmere og se, om han ikke, saaledes som det synes efter disse Erklæringer, er i en saadan Tilstand, at der ikke kan være Fare ved at lade

ham igjen komme til selv at være raadig over sin Giendom. Det er altsaa paa den Maade, at Udvalget foreslaar, at Sagen skal henvises til Ministeren. — Det trede Andragende, som foreslaas henvist til den samme Minister, er et Andragende fra Leieren af Forlystelsesetablissementet „Ehalia“ paa Østergade, som ønsker at faae en Theaterbevilling fornyet. Andrageren oplyser, at han i temmelig mange Aar har været Leier af dette Etablissement og har efter sin egen Mening drevet det op saaledes, at det, han har præsteret der, er bedre og var blevet bedre med Aarene, end det i Almindelighed pleier at være paa slige Etablissements, hvorfor ogsaa Politiet gjorde ham opmærksom paa, at de Foresillinger, som han gav, nærmede sig meget til dem, som gives paa Theatrene, og foreslog ham at søge Theaterbevilling. Det gjorde han og fik en Bevilling paa et Aar, som løb paa Tilladelse til at opføre mindre dramatiske Arbejder. Det synes, at det gik godt, og at Publikum var stittigt til at komme, og i sin Glæde over, at det gik saa godt, og som det synes ikke alene over, at han tjente Penge, men ogsaa over, at det, der præstereb, var godt, betænktes han sig ikke paa at engagere bedre Kræfter til sit Etablissement og anskaffe Repertoire og Dekorationer i den Tro, at han kunde vente en Fornyelse af sin Theaterbevilling. Men den blev ikke fornyet, og han laa nu inde med sine Dekorationer og Sager uden at kunne faae Anvendelse desfor. Senere har han gjort gjentagne Forsøg paa at faae Bevillingen fornyet, men det er bestandig blevet afflaaet, og derved mener han at have lidt et betydeligt Tab, efter hvad han mener paa 40,000 Kr. Nu ønskes han Rigsdagens Medvirkning til at faae denne Theaterbevilling fornyet. Udvalgets Flertal har foreslaaet Sagen henvist til Justitsministerens Overveielse, men det er ikke hovedsagelig af den Grund, i alt Fald ikke for mit Vedkommende, at man mener, at han har lidt Tab ved at miste denne Bevilling. Grunden er mere den, at der dog er nogen Sandsynlighed for, at den Virksomhed, han har udfoldet, medens han havde Theater der, er mere gavnlig eller i hvert Fald mindre skadelig end den, han vil være henvist til, naar Bevillingen tages fra ham. Jeg er ikke meget sagkyndig paa dette Omraade, jeg har kun en grumme ringe Erfaring i denne Retning, men det er blevet mig sagt fra forskjellige Sider, at Opførelsen af smaa dramatiske Arbejder vel kan være daarlig og ogsaa være demoraliserende, men at de dramatiske Arbejder skulle være meget daarlige, naar de i demoraliserende Virkning skulle kunne sammenlignes med, hvad der foregaar paa Sangerindesnepperne. Nu har Manden vistnok Sangerinder paa sit Etablissement. Andragendet er indgivet saa sent, at der ikke har været Leilighed for Udvalgets Medlemmer til personlig at overbevise sig om, hvorledes der ser ud paa Etablissementet.